

UDSKRIFT
AF
ØSTRE LANDSRETS DOMBOG

K E N D E L S E

Afsagt den 28. september 2016 af Østre Landsrets 22. afdeling
(landsdommerne Morten Christensen, Lene Jensen og Louise Saul).

22. afd. kære nr. S-1384-16:

Anklagemyndigheden

mod

D

Født marts 1981

(advokat Gunnar Homann, besk.)

Advokat Gunnar Homann har på vegne af D kæret Hillerød Rets kendelse af 12. maj 2016 (9-4544/2015), hvorefter bestemmelsen om udvisning med indrejseforbud for bestandig af D i Østre Landsrets dom af 6. februar 2002, stadfæstet af Højesteret ved dom af 21. juni 2002, opretholdes.

D har i medfør af udlændingelovens § 50 nedlagt påstand om, at bestemmelsen om udvisning ophæves.

Anklagemyndigheden har påstået stadfæstelse.

Kæremålet har været mundtligt forhandlet.

Forklaringer

Der er afgivet supplerende forklaring af D .

D har forklaret, at hans hustru og børn stadig bor i lejligheden i . Lejligheden er på 62 m². Han er meget involveret i børnenes pasning. Når

han har mulighed for det, henter han sin ældste datter, der nu hedder X2, fra vuggestuen. Han har stadig meldepligt og prøver at være sammen med sin familie så meget som muligt. Han er en af dem, der formentlig skal sendes til Udrejsecenter i . Dette vil gøre det umuligt for ham at være sammen med sin familie og samtidig overholde sin meldepligt. Når han er i praktik, får han 400 kr. i lommepenge hver 14. dag, og ellers får han ingen lommepenge. Det er hans hustru, som må betale for hans transport. Hun er for tiden på barselsorlov. Hun er uddannet frisør i Syrien. De har ikke mulighed for at rejse til Syrien eller Iran. Da hans hustru var på krisecenter, skyldtes det alene, at den andelslejlighed, som hun boede i, skulle sælges.

Landsrettens begrundelse og resultat

Landsretten kan ud fra det faktum, som er beskrevet af byretten, tiltræde, at D's personlige forhold har forandret sig siden Østre Landsrets dom af 6. februar 2002, og at han har opnået en øget tilknytning til Danmark.

Ved bedømmelsen af, om der er indtrådt væsentlige ændringer i D's forhold, jf. udlændingelovens § 50, stk. 1, jf. § 26, skal der også tages hensyn til udvisningens konsekvenser for D's hustru og to børn, herunder i relation til hensynet til familiens enhed, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 4.

Som anført af byretten vil en udvisning vanskeliggøre D's familieliv, men landsretten finder ligesom byretten, at til trods for ændringerne i D's personlige forhold vil en udvisning, henset til den meget grove kriminalitet og længden af den idømte fængselsstraf, ikke være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventionens artikel 8 eller stå i misforhold til den begåede kriminalitet.

Landsretten finder herefter, at der efter afsigelsen af Østre Landsrets dom af 6. februar 2002 ikke er indtrådt sådanne væsentlige ændringer i D's forhold som omhandlet i udlændingelovens § 50, stk. 1, jf. § 26, at der er tilstrækkeligt grundlag for at opheve bestemmelsen om udvisning med indrejseforbud for bestandig.

T h i b e s t e m m e s:

Byrettens kendelse stadfæstes.

D skal betale sagens omkostninger for landsretten, herunder halvdelen af salæret til den beskikkede forsvarer, advokat Gunnar Homann.

(Sign.)

— — —
Udskriftens rigtighed bekræftes. Østre Landsret, den 28-09-2016

Helle Spenner
sektionsleder

Udskrift af dombogen

K E N D E L S E

afsagt den 12. maj 2016

Retten nr. 9-4544/2015

Politiets nr. 2300-35123-00954-14

Anklagemyndigheden
mod

D

Født marts 1981

Ved Østre Landsrets dom af 6. februar 2002 blev D dømt for overtrædelse af straffelovens § 237 og idømt fængsel i 10 år, jf. dagældende straffelovs § 84, stk. 1, nr. 4, samt udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig. Dommen blev stadfæstet af Højesteret den 21. juni 2002.

Ved brev af 21. august 2014 til Fyns Politi har den under sagen beskikkede advokat anmodet om, at udvisningen i medfør af udlændingelovens § 50 indbringes for retten. Der har herefter været korrespondance i sagen og ryk-kere fra advokatens side, ligesom sagen er overgået til Nordsjællands Politi.

Ved brev af 17. november 2015 har anklagemyndigheden indbragt sagen for retten.

Påstande

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om, at bestemmelsen om udvisning opretholdes.

D har nedlagt påstand om, at bestemmelsen om udvisning i Østre Landsrets dom af 6. februar 2002 som stadfæstet af Højesteret den 21. juni 2002 ophæves.

Sagens oplysninger

D blev ved Østre Landsrets dom af 6. februar 2002 straffet for følgende efter anlageskriftet:

"manddrab efter straffelovens § 237 ved den 5. juni 2001 ca. kl. 04.50 ud for i , ved knivstik i brystkassen, men blandt andet hjertelæsion til følge, at have dræbt F

Det er oplyst, at **D** blev løsladt på prøve den 5. februar 2008, og at Udlændingesservice den 5. september 2008 meddelte afslag på opholdstilladelsen efter udlændingelovens § 7, og samtidig bestemte, at han ikke måtte udsendes til Iran. Denne afgørelse blev stadfæstet af Flygtningenævnet den 9. februar 2009.

Flygtningenævnet har i beslutning af 9. februar 2009 henholdt sig til Udlændingesservices afgørelse af 5. september 2008 om, at **D** isoleret set fortsat er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, samt at han ikke kan udsendes til Iran som følge af lovens § 31. Han er udelukket fra at få opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2. Det anføres afslutningvist i begrundelsen:

"Klageren begik manddrab den 5. juni 2001. Herfor er han idømt en straf på 10 års fængsel. Han blev prøveløsladt den 5. februar 2008, og han har siden dette tidspunkt haft ophold i **Asylcenter**. Under sin afsoning har han lært dansk, ligesom han har taget en uddannelse som IT-administrator.

Selv om klageren ikke har begået kriminalitet siden den 5. juni 2001, og selv om han på enhver måde har gjort meget for at blive integreret i det danske samfund, herunder ved at lære dansk og tage en længerevarende uddannelse, finder et flertal i Flygtningenævnet, at særlige grunde under hensyn til den begåede kriminalitet dagældende udlændingelovs § 10, stk. 2, 1. pkt. Flertallet har herved særligt lagt vægt på, at der endnu ikke er forløbet 10 år, siden forbrydelsen blev begået, og at klageren kun har været prøveløsladt i et år.

Flygtningenævnet stadfæster derfor afgørelsen truffet af Udlændingesservice."

Til brug for sagen er foretaget en såkaldt § 26-afhøring, hvoraf der er udfærdiget en udtalelse af 12. januar 2015. Det fremgår heraf, at **D** i Danmark har afsluttet 9. og 10. klasse, samt taler og læser dansk. Han blev den 23. oktober 2013 gift med en person med opholdstilladelse som flygtning. De har en datter født **Juli 2014**. Hans seks søskende bor stadig i Iran, ligesom hans forældre

Rigspolitiet har i en udtalelse af 21. december 2015 anført, at Flygtningenævnet den 5. september 2002 og 9. februar 2009 har truffet afgørelser, der indebærer, at udlændingen er på såkaldt tålt ophold i Danmark. Det er angivet, at det således ikke aktuelt er muligt at effektuere afgørelsen om udvisning af udlændingen. Rigspolitiet kan ikke udtale sig om et tidsperspektiv for en udsendelse.

Udlændingestyrelsen har i udtalelse af 14. september 2015 blandt andet anført følgende:

" ...

D's advokat har anmodet anklagemyndigheden om, at spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbringes for retten i medfør af udlændingelovens § 50, stk. 1. I den anledning har anklagemyndigheden anmodet om en udtalelse fra udlændingestyrelsen efter udlændingelovens § 50, jf. § 57.

Anklagemyndigheden har til sagen oplyst, at de agter at nedlægge påstand om, at udvisningen opretholdes.

Sagens oplysninger

D indrejste i Danmark den 7. oktober 2000, hvorefter han søgte asyl i Danmark den 30. november 2000. Den 1. maj 2002 blev pågældende udvist af Danmark ved Østre Landsrets dom. Den 21. juni 2002 blev denne dom stadfastet af Højesteret. Den 18. juli 2002 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om afslag på asyl. Afgørelsen blev automatisk påklaget til Flygtningenævnet. Den 5. september 2002 vurderede Flygtningenævnet, at D isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men at pågældende var udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæstede således Udlændingestyrelsens afgørelse og fastsatte en udrejsefrist til straks. Flygtningenævnet traf herefter afgørelse om, at såfremt D ikke udrejste frivilligt, kunne han under henvisning til, at han ved en tilbagevenden til Iran risikerede forfølgelse som omhandlet i udlændingelovens § 7, stk. 1, ikke udsendes tvangsmæssigt til Iran eller et andet land, hvor han ikke er beskyttet mod videresendelse til Iran, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1.

Udtalelse

Udlændingestyrelsen vurderer, at der ikke er sket væsentlige ændringer i D's personlige forhold, og vi kan således tiltræde, at anklagemyndigheden nedlægger påstand om, at udvisningen opretholdes.

D's advokat har gjort gældende, at D under afsoningsforløbet har uddannet sig og været i praktik i henhold til en praktikaftale indgået med Asylafdeling.

Udlændingestyrelsen vurderer, at dette ikke kan føre til, at vi ikke kan tiltræde anklagemyndighedens påstand om, at udvisningen opretholdes, idet uddannelsen og praktikforløbet har fundet sted efter, at D blev udvist af Danmark ved dom, hvorfor han ikke på dette tidspunkt kunne have en berettiget forventning om at kunne

anvende uddannelsen og arbejde i Danmark.

D's advokat har endvidere gjort gældende, at D den 2013 indgik ægteskab. Udlændingestyrelsen vurderer, at dette ikke kan føre til, at vi ikke kan tilt ræde anklagemyndighedens pastand om, at udvisningen opretholdes, idet den familiemæssige tilknytning er opstået efter, at D blev udvist af Danmark ved dom, hvorfor han ikke på dette tidspunkt kunne have en berettiget forventning om at kunne udøve dette familieliv i Danmark.

D's advokat har endelig gjort gældende, at D den 2014 blev far. Udlændingestyrelsen vurderer, at dette heller ikke kan føre til, at vi ikke kan tiltræde anklagemyndighedens pastand om, at udvisningen opretholdes, idet den familiemæssige tilknytninger er opstået efter, at D blev udvist af Danmark ved dom, hvorfor han ikke på dette tidspunkt kunne have en berettiget forventning om at kunne udøve dette familieliv i Danmark.

..."

Forklaringer

Domfældte har forklaret, at han kom til Danmark i 2000. Han blev prøveløsladt i 2008 og har været på tålt ophold i **Asylcenter** siden. Han lærte sin hustru at kende, da hun kom til landet omkring 2012. Han kendte ikke sin hustrus familie. De lærte hinanden at kende i **Asylcenter**. Hun arbejde i jobcenteret og hjalp de andre. Hustruen har fået opholdstilladelse. De blev gift i efteråret 2013 på Rådhus. De har fået to børn, den ældste født **Juli 2014**, jf. bilag F, og den yngste **X1** født **Januar 2016**. Hustruen fik efter meddelelse om opholdstilladelse lejlighed i Kommune, men hun flyttede til og fik senere ophold på et krisecenter. Herefter fandt de en lejlighed på og i februar 2015 den nuværende lejlighed i

De kan ikke se hinanden, så meget som de gerne vil. Det er svært for ham både at passe sine pligter og være der for sine børn. Han har meldepligt mandag, onsdag og fredag. Han er hos sin familie så ofte som muligt. Han overnatter hos familien i alle de weekender, han har tilladelse til. Det kan også ske, at han overnatter hos familien i hverdagen. Han får typisk tilladelse til at overnatte hos familien hveranden weekend. Han er hos dem i dagtimerne i weekenden. Han skal melde sig i **Asylcenter** mellem kl. 10.00 og 10.15.

Domfældte har taget forskellige uddannelser. Den sidste er en frisøruddannelse. Han er i praktik i tre måneder ad gangen. Han får ikke løn, men kan få

mindre gaver. Når han er i praktik, skifter det, hvor meget han arbejder. Han kan ikke være nogle steder før kl. 11 på grund af meldepligten. Hans og ægtefællens drøm er, at åbne deres egen salon, da hustruen også er frisør. Da de indledte et forhold, vidste hun godt, at han var på tålt opholdt. Han er kurder fra Iran og hans hustru er kurder fra Syrien. De taler kurdisk derhjemme.

Vidnet, V , har forklaret, at hun kom til Danmark i 2011. Hun er kurder fra Syrien. Hun arbejdede i jobcenteret i Asylcenter som tolk i engelsk, arabisk og kurdisk. Hun lærte domfældte at kende gennem sit arbejde. I dag er de gift og har to børn. Hun er uddannet frisør i Syrien.

Hun er meddelt politisk asyl, jf § 7, stk. 1. For halvandet år siden kom hendes søster og svoger også til Danmark. De har ligeledes fået opholdstilladelse. De bor i .

Hun og ægtefællen kan ikke tage til hverken Syrien eller Iran, og kan derfor alene have et familieliv i Danmark. Da de indledte deres forhold, vidste hun godt, at han var udvist og var på tålt ophold. Hun vil gerne blive boende i Danmark med sin familie, og vil gerne have, at hendes børn får mulighed for at vokse op i Danmark.

Parternes synspunkter

Anklagemyndigheden har navnlig henvist til Udlændingestyrelsens udtalelse af 14. september 2015, særligt at D indledte forholdet med sin ægtefælle og stiftede familie på et tidspunkt, hvor han allerede var udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig. Ægtefællen var også bekendt hermed. Han kan derfor ikke have haft en berettiget forventning om at kunne etablere et familieliv i Danmark.

D har til støtte for sin anmodning anført, at han efter afslutning af afsoning i 2008 løbende har uddannet sig og har opnået erhvervs-mæssig erfaring. Han taler dansk. D er gift med en syrisk kurder, der har asyl i Danmark og parret har to børn. Det er udelukket, at han eller ægtefællen kan tage ophold i et andet land end Danmark. Han har tålt ophold, hvilket må betragtes som et lovligt ophold. Etableringen af familie er således sket under et lovligt ophold. Da D blev udvist, havde han alene befundet sig i Danmark en kortere periode. Nu har han opholdt sig i landet i en lang årrække - væsentligt mere end 10 år. I den forbindelse henvises i øvrigt til Flygtningenævnets begrundelse i beslutning af 9. februar 2009, om at han på daværende tidspunkt ikke havde opholdt sig i Danmark i 10 år og havde været prøveløsladt i mindre end 1 år. D's personlige forhold har således forandret sig væsentligt i forhold til situationen, hvor udvisningsafgørelserne blev truffet. En opretholdelse af bestemmelsen om udvisning vil stride mod EMRK artikel 8 om retten til familieliv.

Rettens begrundelse og afgørelse

D , der er 35 år, indrejste i Danmark den 7. oktober 2000. Ved Østre Landsrets dom af 6. februar 2002 blev han straffet med fængsel i 10 år for manddrab, jf. straffelovens § 237, jf. dagældende § 84, stk. 1, nr. 4 (gerningen er udført i en af den skadelidende ved retsstridigt angreb eller grov fornærmelse fremkaldt oprørt sindsstemning). Pågældende blev udvist med indrejseforbud for bestandig. Denne dom blev stadfæstet af Højesteret den 21. juni 2002.

Efter prøveløsladelse den 5. februar 2008 har Flygtningenævnet den 9. februar 2009 besluttet, at D isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men ikke kan meddeles opholdstilladelse og ej heller udsendes til Iran. D har derfor haft såkaldt tålt ophold i Danmark i en årrække.

Efter prøveløsladelsen har D omkring 2012 etableret et forhold til V , der efter det oplyste er syrisk kurder og har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Parret indgik ægteskab den 23. oktober 2013, og de har to børn - født Juli 2014 og Januar 2016. De har ikke formelt boet sammen, idet D har ophold i Asylcenter med melde- og opholdspligt. Han skal melde sig mandag, onsdag og fredag. Det sker, at D i løbet af ugen overnatter hos ægtefælle og børn i . Han overnatter herudover hveranden weekend, når han af politiet har fået tilladelse hertil. D er i hvert fald efter det oplyste sammen med ægtefælle og børn i dagtimerne i weekenden.

D har således efter prøveløsladelsen etableret samliv og ægteskab i Danmark, ligesom parret har børn. Han taler dansk og har søgt at uddanne sig og har erhvervs erfaring som frisør. D's personlige forhold er herefter forandrede siden Østre Landsrets dom af 6. februar 2002, og han har opnået en øget tilknytning til Danmark.

D's forhold til V er etableret på et tidspunkt, hvor han var udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig, og ikke havde en berettiget forventning om at kunne forblive i landet. En udvisning vil givetvis vanskeliggøre D's familieliv. Retten finder imidlertid ikke, til trods for de ovenfor anførte ændringer, at en udvisning, under hensyn til den meget grove kriminalitet og den lange fængselsstraf, vil være i strid med EMRKs artikel 8, eller stå i misforhold til den begåede kriminalitet.

Det er således ikke godtgjort, at der efter afsigelsen af Østre Landsrets dom af 6. februar 2002 er indtrådt sådanne væsentlige ændringer i D's

forhold som anført i udlændingelovens § 50, stk. 1, jf. § 26, at der er grundlag for at ophæve bestemmelsen om udvisning med indrejseforbud for bestandig.

Thi bestemmes:

Bestemmelsen om udvisning med indrejseforbud for bestandig af D i Østre Landsrets dom af 6. februar 2002, stadfæstet af Højesteret ved dom af 21. juni 2002, opretholdes.

D skal betale sagens omkostninger.

René T. Olsen
dommer

Udskriftens rigtighed bekræftes.
Retten i Hillerød, den 20. maj 2016

Anja Birgitte Kestler
kontorfuldmægtig